

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1897.

V. tečaj.

Še ti tako!

6. Jezus v presv. rešnjem Telesu.

šoli ste se že učili nekoliko zemljepisja, kaj ne, da? Sedaj ne poznaš samo domačega kraja, marveč že veliko drugih dežel po svetu. Kaj meniš, katera dežela na svetu je pa najjimenitnejša? Ni ti treba dolgo časa premišljati in ugibati; vem, da boš takoj pogodil pravo in mi odgovoril: Sveta dežela ali Palestina je izmed vseh družih dežel po širnem svetu najjimenitnejša zato, ker je v starih časih tam živelo izvoljeno ljudstvo, katero je dobrotljivi Bog najbolj ljubil in mu delil največ dobrot; še bolj pa se imenuje 'sveta' dežela zato, ker je tam živel naš Gospod Jezus Kristus. Po družih deželah nahajamo le nekatere svete kraje, katere navadno imenujemo »božja pota«, v Palestini je pa kar vsa dežela posvečena po Kristusovih božjih stopinjah, je takorekoč vsa dežela — jedna sama velika božja pot, slavna na veke!

Mladi čitateljček, sedaj ti moram pa še nekaj pri-
staviti. Vedi, da v nekem smislu se sme tudi tvoj do-

mači kraj imenovati sveta dežela! Saj je tudi tukaj že skoro ni ceste, katera bi ne bila posvečena po Jezusu Kristusu; po nekaterih je šla procesija s presvetim rešnjim Telesom, po drugih pa so že gotovo večkrat mašnik hiteli h kakemu bolniku s sveto popotnico. Tudi v tvoji domačiji, tudi v skrajni hribovski vasi menda že ne bo najti hiše, v kateri bi že ne bilo Jezusa, ker pač iz vsake so že nesli mrliča, ki ga je bil poprej prišel Jezus sam tolažit v poslednjem sv. obhajilu. Najbolj posvečena pa je župnijska cerkev, kjer je Jezus noč in dan pričujoč. Uči se zemljepisja, kakor se hočeš, kolikor se moreš; povem ti pa naprej, da lepšega, imenitnejšega in svetejšega kraja ne najdeš nikjer, kakor je ona svitla hišica, katero ti kaže večna luč, kjer vedno prebiva naš nebeški Kralj, Jezus Kristus!

Tako so umevali od nekdanj vsi najboljši ljudje; tako so pa tudi ravnali: nad vse ljub in častitljiv jim je bil ta presveti kraj — tabernakelj! Zgledov je toliko, da sem v zadregi, kje bi jih začel naštevati. Za danes naj zadostuje, da ti opišem izmed tisočero le jeden sam tak zgled.

Pred poldrugsto leti je živel v Egiptu mladenič, ki je že v svojih nežnih letih kazal izredno popolnost in svetost. Ime mu je bilo *Abulker*. Ko je bil dvanajst let star, mu je misijonar izročil oskrbljevanje misijonske cerkvice. Oj, kako je bil vesel te časti! Posebno ganljivo se mu je zdelo oskrbljevati večno luč pred altarjem. V največjo nesrečo bi si bil štel, ko bi bila po njegovi krivdi kdaj ugasnila. Ta mila lučica ga je še posebno priganjala k prisrčnemu počesčenju presvetega rešnjega Telesa. Oh, si je pač večkrat mislil, ko bi bilo tudi moje srce taka zlata svetilka, da bi v nji vse moje misli, želje, besede in dela brez prenehanja poveljevala Jezusa v najsvetejšem Zakramentu.

Kako skrben je bil tudi za vso drugo olepšavo okrog tabernakelja! Kdor je opazoval to mično lepotečje, moral mu je dati spričevalo: Lepše bi ne napravil nihče drugi. Vedno so morali krasiti sveti prostor najlepši šopki in venci; če ni mogel na vrtu dobiti dovolj

primernih cvetlic, šel jih je nabirat po travnikih in gozdih ter jih spretno povijal v mične šopke. Kadar pa ni bilo cvetlic več dobiti, pomagal si je s tem, da je v šope povezal lepo pisana ptičja peresa in tako nadomestil pravo cvetličje.

Najdičnejši kras pa, ki se je lesketal pred tabernakeljem, je bilo njegovo deviško nedolžno, svetniško plamteče srce, ki je v rajski vonjavi izžarivalo svojo serafsko pobožnost do Jezusa.

Kako zeló je ljubilo to plemenito srce Jezusa v presv. rešnjem Telesu, pokazalo se je posebno takrat, kadar je smel Abulker spremljati gospoda misijonarja, ko je šel s sveto popotnico, večkrat zeló daleč, po Nilu k bolnikom. Ob taki priliki je tekel Abulker naprej napovedat, da se bo peljal misijonar s svetim rešnjim Telesom; na to je v ladiji tla potresel z zelenjem, olepšal zadnji del z lavorikami, sprednji pa s palmovim perjem. Potem je šel zopet nazaj in je spremljeval mašnika do ladije z največjim spoštovanjem; s priklo-njeno glavo je šel odkrit vedno dve ali tri stopinje za duhovnikom in je nesel za njim potrebne knjige in posode. Ko sta vstopila na barko, je najprej pokleknil in globoko priklonjen molil svojega Gospoda Jezusa Kristusa, ki se je morda nekdam kot majhno dete v pregnanstvu tudi kdaj peljal po tej vodi, kakor se sedaj pelje v presv. Zakramentu. Potem se je vsedel mašniku nasproti in ni obrnil očesa od njegovih prsij, na katerih je bila sveta Hostija v srebrni posodici. Natihoma je molil svojega Gospoda. Ako sta pozneje srečavala turke, pagane ali druge neverne ljudi, so se mu zeló smilili, da še ne poznajo Jezusa, in goreče je prosil Zveličarja, naj bi poslal žarek svoje neskončne lepote iz svetega rešnjega Telesa in razsvetlil njihovo temo.

Neizrečeno je želel mašnik postati, da bi mogel še v ožjo zvezo stopiti z Jezusom v presvetem rešnjem Telesu. Pa Bog ga je poklical poprej k sebi, da bi v rajski sreči gledal od obličja do obličja njega, katerega je tako prisrčno ljubil in častil v podobi belega kruha.

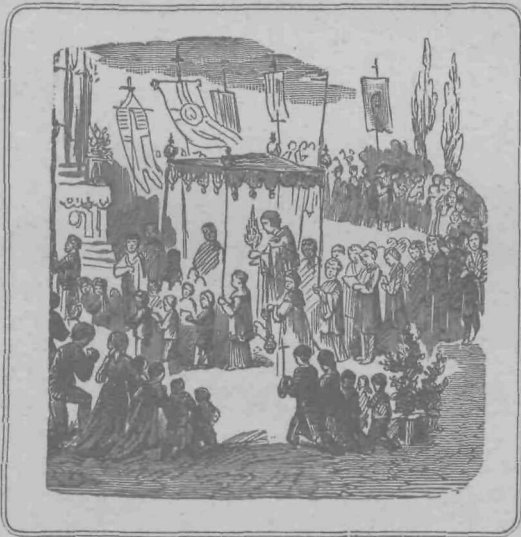

Telovo.

Pomikajo vrsté se ljudstva
 Pobožno čez polje ravno,
 Pod nebom vezenim duhovnik
 Pa Rešnje nesejo Telo.
 Pojoč dekliči v krilih belih
 Po poti cvetje trosijo,
 Krepko mladeniči zastave
 Pa vihrajoče nosijo.
 In rožni venec, litanije
 Pobožno molijo vrsté,

Da Bog obilo blagoslova
 Na žitno porosi polje.
 Na vasi klenkajo zvonovi,
 Grmé topiči pod goro,
 Ob potu rožice dišijo,
 Na grmih tičice pojó.
 Kipi ljudem srce, vsem blažen
 Razlit po licih je sijaj,
 O, ko v procesiji bi taki
 Vsi tudi šli v nebeški raj!

Greg. Gornik.

Poličarjev Franek.

(Spisal Glávor.)

Pomladansko solnce je sijalo svetlo in bliščeče v šolsko sobo drugega razreda in osvitljevalo brez števila nitk in praškov, ki so plavali po zraku.

Jeden učencev je bral na glas iz slovenskega berila o sladkosnedni Metki. Učitelj je hodil po šoli in

popravljal, kar je bilo napačno. Vse je pazljivo gledalo v knjigo.

Vse? O, ne, Poličarjev Franek se ni zmenil niti za solnce, niti za Metko, ki ni marala jesti ječmenčka — ne, druge misli, slabe misli so mu rojile po glavi . . .

Oh, ko bi mogel tega Lokarjevega Jožka jedenkrat prav pošteno suniti v rebra! Pa kaj, ko je na onem koncu klopi in klop je dolga. Če bi se stegnil, bi ga videl učitelj, in potem bi bila slaba — —. Oh, pa bi ga vendar rad — —.

Potem bi videl ta hudobni Jožek, kaj se pravi metati kamenje v poštene ljudi. Nič mu ni storil zjutraj, ko je šel v šolo, pa mu je zagnal kamen v komolec. Vsa roka se mu je stresla, in prav do mazinca ga je zbolelo. — Potem je pa stekel. — Oh, ta Jožek!

Če bi se le hotel nekoliko bližje pomakniti, potem bi mu že dal, da bi imel dosti. Pa ta — ta — Franku ni prišel nobeden prav pripraven in značilen izraz in naslov v glavo — se kar ne gane z mesta. Kar v jednomer zijá v knjigo, le da bi mislil učitelj, kako je priden. Tak je, kakor tisti farizeji, o katerih so pravili zadnjič gospod katehet. Tukaj se stiska in stiska in dela tako mirnega in lepega, po cestah pa kamenje luča.

Dà, gospod učitelj ne vé, kakšen je ta Lokarjev Jožek. Zadnjič se je stepel na paši s pastirji, čeprav je prepovedano tepsti se, — no, saj jih je dovolj dobil od njih — komaj je prišel domov. Potem so ga pa še oče; prav mu je, zakaj pa je tak. In pa lansko leto je pri Babnikovih kradel črešnje. Tukaj je pa vedno tako nedolžen, kakor angeljček.

Take in jednake maščevalne misli so šumele Franku po glavi. Trdno je sklenil, da mu bo pokazal, kaj se pravi kamene metati na njega! Prav gotovo mu bo pokazal!

Ah, in prav zdaj-le steguje nogo — Franek napne oči — pripravi nogo in se pomakne za ped proti Jožku — tako — še nekoliko — sedaj — in Franek vzdigne svoj okovani črevelj in sune z vso močjo v sovražnikovo bedro.

»Ajaj!« vzklikne Jožek ter se prime za boleče mesto.

»Ojej!« si misli Franek, »da ni mogel molčati!«
In res, gospod učitelj je že stopil proti njima in z bistrim očesom takoj spoznal krivca.

»Kaj pa je to, Poličar?!«

No, Franek molči in gleda v tla, kakor bi bilo tam Bog vé kaj zanimivega.

»Sunil me je v nogo«, toži Jožek.

»Tako, tako! Zakaj pa?«

»Zato, ker mi je pred šolo vrgel kamen v roko«, oglasi se Franek.

»Ali je to res?« vpraša učitelj.

»Pa jaz nisem nalašč«, izgovarja se Jožek. »Jaz sem mislil sosedovega mačka —«

»Tako? Ali nisem že dostikrat zapovedal, ne metati kamenja po živalih, kaj? In pa ti, Poličar, ti suješ v šoli svojega součenca! Meni se pové, če je kaj posebnega, za tak prazen nič pa ni treba ne pretepa, ne tožbe! Sram vaju bodi! Imel sem vaju za pridnejša, kot pa sta!«

Skesano sta stala grešnika in nista si upala pogledati strogemu sodniku v obraz.

»Vsedi se«, reče učitelj Lokarju, »in glej, da se boš odslej spodobno vedel. Za danes naj bo! Ti pa, Poličar, vzemi svojo tablico!«

»Piši!«

In učitelj je počasi narekoval:

»Danes sem bil v šoli nemiren.« Si li zapisal? Prav! To daj doma očetu podpisati in prinesi popoludne nazaj! Tako! Sedaj pa pazi!«

Mrzel pot je oblil Franka pri teh besedah. Kaj takega podpisati! Če bi ga bil učitelj vsaj v kot postavil, ali ga zaprl, ali če bi ga zlasal, vse, vse bi bil Franek radovoljno prenesel, ker vse bi se dalo doma vtajiti; toda to je nemogoče! Očetu podpisati! Očetu!! Da bodo, kakor po navadi, odpasali jermen in premerili mu hrbet? Ali morda pokazati materi? Dà, sej vé! Prijeli bodo kuhalnico, kakor zadnjič, ko so ga dobili lizajočega méd, in potem — — Ne, to je preveč!

Počasi kot hudodelnik se je plazil po končani šoli domov. Sicer je skakal in se smejal, a danes ga je pekla vest in mučile so ga skrbi, težke skrbi!

Ni si upal naravnost domov. Šel je po ovinkih in prišel pozneje domov kot po navadi. Kakor tat je stopil v hišo in se mislil zmuzniti v kak kot. Ali že ga je zapazila mati.

»Kje si pa bil, da prideš šele sedaj domov? Ali si bil zaprt?«

»Ne!« odgovori Franek tiho in ponižno.

Mati ga ni pogledala natančneje, ker se ji je mudilo, sicer bi bila takoj poznala njegov obraz. Kajti Franek je stiskal tako krčevito ustnici, tako sumljivo se mu je pobesil nos, tako boječe je gledal v tla, da se mu je od daleč poznala slaba vest.

No, mati ni opazila.

Franek pa se je spravil v nek kot in tam pre-mišljeval, kako bi se izognil preteči nevarnosti. Ne da bi starišem povedal svojo napako in jih prosil odpuščanja, ne, še premišljeval je, kako bi jih prevaril.

Če bi dal komu drugemu, da bi nesel očetu podpisat? Pa komu? Materi ne gré, hlapcu Tonetu tudi ne, dekli tudi ne, Tinček pa še hoditi ne zna. — Oh, vzdihne, zakaj je neki Jožek zavpil!

Ali pa če bi izbrisal s tablice tiste nesrečne besede in potem rekel očetu, naj se gori podpišejo? Potem bi pa zopet oni stavek zapisal. To bi že še bilo, pa kaj, ko bodo oče precej vedeli, da ni vse prav, in potem bo še hujše.

In mali malopridnež napenja možgane, da bi si izmislil kako rešitev iz te zagate.

Kar se mu zasveti. Zleze iz svojega kota in gré skrivaj po tablico. Potem pa nazaj v kot. In sedaj je nekaj risal in čečkal po tablici celo četrť ure. Tako se je zamislil v svoje delo, da ni opazil ničesar okoli sebe.

Skušal je podpisati očetovo ime na tablico.

Kar se oglasi pred njim materin glas:

»Daj sem tablico!«

Kakor strela z neba, ga je zadela ta beseda. Tablica mu je padla iz rók in ves prestrašen je zajecjal:

»Saj ni — nič —«

Ali mati je pobrala tablico in prečitala. Njen obraz se je zresnil in rekla je žalostno:

»Tak si? In sedaj si skušal preslepiti svoje stariše? Sam si podpisal očetovo ime, da bi nihče ne vedel, kaj počneš v šoli? — Pojdi sem! Poklekni! Kadar pride oče, bodeta ž njim govorila!«

In mati je odšla.

Franek je pokleknil in bridko zaihtel. Še nikdar niso govorili mati ž njim tako. Kako žalostno so rekli: Tak si? Kar streslo ga je.

Tako mu je bilo hudo v srcu, da je razžalil svojo dobro mater, oh, tako hudo! In bridko se je kesal, bridko — —

In sklenil je, da ne bo nikoli več kaj tacega — —

* * *

Kaj je bilo potem, ko so prišli oče, ne bom pravil. Povem le, da mu odslej ni niti v misel prišel noben tak greh in da je bil v šoli vedno miren. Z Jožkom se je sprijaznil. Če ga pa kdo opomni onega podpisa, zardi prav do ušes in, če le more, se kam skrrije.

Jutro.

Zora spava za gorami,
Glasne ptičke jo budé:
»Daj predrami se, predrami
In obsveti nam polje!

Cvetke so poslale po te
Daleč s temnih nas poljan,
Čakajo tako željno te,
Da privedeš beli dan.

V nočni temi že si liste
Nežne razklenile so,
Z biseri jih rôse čiste
Lepo okrasile so.«

Odpre zora lahna vrata,
Svetli žarki venkaj vró,
Lije se svetloba zlata
Čez nebo in čez zemljo.

»Dobro jutro, cvetke moje!«
Zore se pozdrav glasi,
»Dobro jutro, dobro jutro!«
Njej zveni od vseh stranij.

Smiljan Smiljanič.

Japonski mučenci.

Hiša ob Krki.

(Resnična povest; spisal Angelar Zdénčan.)

Gemnozeleno Krka! Kako rad sem gledal v tvoje mirne valove, v tvoje vrtince in slapove. Skoro nepremično hitiš med skalami naprej, pozdravljaš ljubeznive kraje na desno in levo in odideš. V tvojem dnu se zrcali rodno nebo in rodne glasove čujejo tvoji vali. Spiraš boli dobrega ljudstva; ž njim trpiš in se veseliš. — Duh se mi zamika v prošla leta. Jasno mi zopet vstajajo prizori iz tvojih krajev: hiša ob tebi, ob straneh rodovito polje, in ne daleč od tebe lepa, ponosna hiša, obširno posestvo. Prijazni ljudje, zornih lic in delavnih rok se vrsté pred menoj, a tudi temnega pogleda, ohole vnanjosti.

In te različne slike naj uvrstim v sledečo povest.

I.

Na ogromni skali, katero že stoletja oblivajo valovi Krke, stoji borna koč. Pollesena in polzidana stavba, mala okna, raztrgana slamnata streha priča o ubožtvu njenih stanovnikov. Pri hiši se pravi pri Skalarju, najbrže, ker stoji na skali, ki se zajeda v Krkino strugo.

Od treh stranij se lahko pride do hiše, le na četrti strani je globok prepad, ki strmi v valove Krke. Pred hišo se pa razprostirajo dobro obdelane njive, travniki in spredaj brani razgledu teman gozdič. Ne daleč od Skalarjeve hiše, ob parobku gozda je druga, lepo zidana hiša z obširnimi gospodarskimi poslopji, kjer gospodarji bogati Krčón.

* * *

Težko je bilo slovo. Skalar se je odpravljal v Ameriko. Dolgovi in drugi križi so ga trli in rad bi si kaj opomogel. Nerad se je ločil od priljubljene mu rodne zemlje, od drage hiše, od skrbne žene, od ljubečega sinka, a drugače ni moglo biti. Slabe letine in dolgovi so ga tirali v tujino, da v novem svetu poskusi znova svojo srečo.

Pomlad je bila takrat v deželi in godilo se je to pred kacimi petimi leti. Ob beli javorjevi mizi je slo-

nela Skalarica in si brisala s platnenim predpasnikom vsolzele oči, ki si ni mogla misliti, da bo mogla ostati sama, čisto sama z desetletnim Lojzetom v domovini.

Zadnjikrat je poljubil Skalar svojega jedinca na zorno lice, zadnjikrat ga pobožno prekrižal, zadnjikrat mu dajal lepe nauke in opomine z glasom, ki je kazal, da težko duši notranjo ból; zadnjikrat podal ženi žuljavo desnico v slovo in z malo prtijago odšel v neznan mu svet, iskat si izbegle sreče.

Ostala sta sama v borni naskalni koči: mati in sin. Žalostno življenje se jima je odslej obetalo. Res je oče obljubil za dve leti se povrniti, jima velikrat pisati, tudi z denarjem jima pomagati, a dve leti — kje sta? Kaj se v tem času vse lahko ne primeri. In nevarna vožnja, dolga pot in težavno delo v Ameriki, to vse uniči še človeka-korenjaka, a ne očeta, ki je dlan in moč pustil v domačem svetu.

Jedina tolažba jima je ostala: goreča molitev. Prosila sta očetu sreče in božjega blagoslova, zdravja in hitre vrnitve. Skalarica je bila odslej jako zamišljena, a Lojze se je kmalu razvedril in zmotil v šoli in drugod.

Kakor sem že omenil, je bil jedini sosed Skalarjev bogati Krčón. Temu je bila dolžna Skalarjeva družina; ta je tudi sedaj posodil za potovanje v Ameriko. Žalibog, da pri tem ni imel dobrega namena, kakor se bo uvidelo iz sledečega. Njegovo srce je okamenelo za gorjé in bede bližnjika. Krčón je imel tudi sina Petra, ki je bil leto mlajši od Skalarjevega Lojzeta.

Skupaj sta hodila v jedno uro oddaljeno krško šolo, skupaj sta pasla in se igrala. Mladi ljudje se kmalu privadijo drug drugega, in Lojze je med igrami malone pozabil na očeta v tujini.

Pri Skalarjevih niso imeli razun jedne krave nič lastne živine. To kravo je hodil past Lojze. Ker je bila »liska«, kakor je imenoval svojo varovanko, pridna, ni imel ž njo mnogo opravila. Skalarjev pašnik se je dotikal Krčónovega. Krčón je imel vedno mnogo živine: dvanajst glav je bilo po navadi v njegovem hlevu. Zato se nič ne čudite, če pravim, da je imel Peter presneto mnogo opraviti s svojeglavnimi živinčeti. Saj še ljudje nočejo vsi v jeden kraj, ki imajo pamet, pa

bi brezumna živina delala po volji Petrovi. Zato je ubogi Peter vračal, dirjal, jokal, nazadnje pa še kaj izgubil. No, pa se je pomoč dobila. Lojze je navadno pomagal pasti in vračati sosedove nagajivce. Ker sta bila vedno skupaj, razvilo se je med njima lepo in trdno prijateljstvo.

Krčon sicer ni rad videl, da se njegov sin pečá s takim beračem, čegar mater lahko vsak dan vrže iz hiše pod milo nebo, a uvidel je, da bi moral najeti pastirja, da ni Lojzeta. In Krčon, ki je znal preračunati vse natanko, in je bil tudi — pa ostani med nami — velik skopuh, je vedel, da ni slaba ta zveza, naj se imenuje za njegovega sina prijateljstvo, zanj je pa korist.

Tako je hitel čas dalje obema pastirjema. Od očeta iz Amerike je dobila Skalarica pismo, v katerem ji naznanja, da je dospel srečno v Ameriko, da je dobil delo, da je trdo in mučno delo, in nazadnje naznanja, da ji bo že v prihodnjem listu nekaj poslal. Kakor je bilo na jedni strani to pismo žalostno za Skalarico, tako je bilo na drugi tudi veselo, češ, da se dolgá iznebé, potem bodo spet srečno živeli na lastni zemlji. In kateri človek se rad ne iznebi dolgov? Dokler ga tró dolgovi, mora biti vsakemu upniku pokoren, kadar se jih iznebí, oprostí se tudi tlake. Tako je bilo tudi s Skalarico. Trdo je morala delati dan na dan Krčonu, a če je hotela plačilo, so jo precej domislili na dolg, in da bi bilo dobro pustiti za obresti. In puščala je reva zaslužek svojih žuljev za obresti; toda obresti se niso manjšale, ampak dolg je ostal in obresti so se po navadi pripisovale posojenemu denarju. Tako se godi onim, ki morajo biti v strahu pred upniki, in tako delajo brezvestni upniki s svojimi dolžniki.

Skalarica je vse pretrpela, zaupajoč v pomoč Najvišjega, ki bo tudi nji obrnil to hučo v dobro. Tolažila se je s pismom, katero je dobila iz tujine. Toda, žal, tudi ta zadnja tolažba jo je varala. Bilo je to pismo zadnje, katero je dobila iz Amerike. Potekali so meseci, jesen je prešla in ostra zima nastopila, a pisma ni bilo. Huje, kot težko in naporno delo, je mučila mater skrb in negotovost, kje je Skalar. Ali še živi, ali se mu je nesreča pripetila? Ta in vsa druga vpra-

šanja so se ji pojavljala v skrbeči glavi, a tolažilnega odgovora ni dobila nanje. Kolikrat je slonela zvečer na oknu in vroče molitve pošiljala tja nad zvezdno nebo pred prestol Onega, ki je oče vseh; vroče solze so ji kapale v mirne valove temnozeleno Krke, in nekoliko bolj potolažena je odšla spat. O mirna Krka, ki si sprejemala v sé vse njene solze, ti veš povedati o bedi in gorju mnogih človeških src . . . (Dalje prih.)

O učenem psičku.

Čuj me pazno, čuj me pazno,
Kodrasti ti psiček,
Stori precej, kar ukažem
Jaz, tvoj gospodiček.

Zdaj gosposko se na noge
Zadnje mi usedi,
Migljeju na hip poslušen
Bodi in besedi!

Zdaj poskoči! V prah mi lezi!
Vnovič se obnesi
In ta kamen tamkaj s ceste
V gobčeku prinesi!

Glej, kaj jata sitnih vrabcev
Tam na pragu dela!
Skoči tja, drugače bode
Palica ti pela . . .

No, kako si res ti priden . .
A kako si v jezi . .
Nič ne dé, oj ljubi psiček,
Le k nogam spet lezi —

Glej, kaj tu sem zate skrival . .
Polna to je skleda —
Ker si priden, polizati
Smeš jo zdaj seveda.

A le urno, da uprežem
Te pred vozek novi,
Da zbežala bova dalje,
Kot beže vetrovi . . .

Pa kako! Ti se ustavljaš?
To ni nič, oj ptiček.
Čuj me, čuj me, le nikari
Biti tak teliček.

Jaz te branim in te hranim,
Da ti ni stradati,
A zato i, kakor hočem,
Moraš zaplesati . . .

Čuj, drugače te privežem —
Proč prostost bo, psiček . . .
In privezan stal boš v hlevu,
Kakor kak osliček.

Lucijan.

Solnčnim žarkom.

Solnčni žarki, vi zlatite
Zemljo našo dan na dan,
Ptička v gnezdu prebudite
In na vrtu cvet krasan.

Težko vsak vas pričakuje,
Komur je odbegnil sèn,
Človek tudi poraduje
Vas iz sna se prebujèn.

Solnčni žarki, ko zlatite
Zemlji lepi breg in dol,
Solze grenke posušite,
Ki rodi jih skrb in bol.

Minejo naj vse težave,
Ki življenje nam jih dá,
Lepše potlej vam pozdrave
Klical bodem od srcá!

—n—

Pastir.

Le poj, le poj veselo,
Kjer skače vrelca vir
Med čedo snežnobelo,
Presrečni ti pastir.

Saj čisti tvoji glasi,
Kot pravljice zvené,
Ki o preteklih časih
O sreči govoré.

Saj čisti tvoji glasi,
Kot valčki žuboré,
Ki iz gora vodice
Naprej, naprej podé.

O, da ti mogel peti,
Kar deček si začel
Še s poznimi bi leti
In prav tako vesel.

Lucijan.

16. Šolarček mlad.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

p *f*

1. Sem šo - lar - ček mlad, Ve - se - lo ži -
2. Kjer bi - vam, po - vsod Prav do - bro mi
3. Sme - ji se ne - bo, Ra - du - je me

p *f*

mf *f*
 vim, Me vsak i - ma rad, Se pri-dno u - čim.
 je, O - bil-no do-brot Mi Stvarnik da - je.
 cvet, Mi ptič-ki po - jó, I - gra mi ves svet.

A. Praprotnik.

17. Veseli otrok.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

p *f*
 1. O - trok ži-vim v ve-se-lji, Ša - lji-vo se i-
 2. Pre-pevam pe-smi glas-ne, Ko zju-traj se zbu-

p
 gram, Vse gre po mo-ji že-lji, Ker vsrci mir i - mam.
 dim, In ke-dar luč u - gasne, Odmolim ter za-spim.

Kratkočasnici.

1. Peterček se pride z materjo zapisat v šolo in prvi-krat vidi v učiteljevi sobi visoko peč. Skrbno vpraša mater: »Mati, kako pa gredó gospod učitelj ležat na peč, ki je tako visoka in ozka?«

2. Zakaj? Katehet so v šoli pripovedovali zgodbo o usmiljenem Samarijanu, in potlej vpraševaje pojasnovali. Mej drugim vprašajo Klopčkovega Jakca: »Jakec, kaj méniš, zakaj so neki roparji slekli popotnika?« Jakec se ponosno odreže: »Roparji so zato slekli popotnika, da so ga lahko bolj hudo natepli!«

U g a n k a.

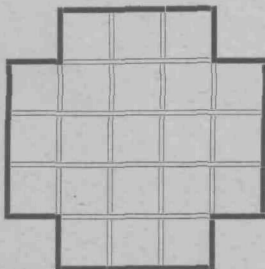
Pet je nas bralcev in nobene sestrice. Vsak izmej nas ima drugačen glas, in tudi po zunanjem si nismo podobni. Stanujemo po raznih krajih; včasih bolj blizo, večkrat pa tudi daleč narazen. Jeden je, n. pr. v Kranju, drugi v Celju, tretji v Rimu, četrti v Londonu, peti v — kruhu. Pa najdeš nas še v mnogo mnogo drugih krajih; gostokrat imamo še kar po več bivališč v istem kraju. Kdo smo?

(Odgonetka in imena rešilcev v prih. listu.)

Naloga.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Sostavite črke: a,a,a,a, d,d, h, l, n,n, o,o, p,p, r, s,s, t,t, v,v — v besede, ki naj značijo: 1. del sobe, 2. bolezen, 3. visoko poslopje, ter jih napišite tako v čveterokotnike, da se bodo jednake čitale v vodoravnih in navpičnih vrstah.

(Rešitev naloge in imena rešilcev v prih. listu.)